POATE CĂ MÎINE 600 DE FOTBALIȘTI ÎȘI VOR AMINTI DE BUCȘOAIA...

Tabăra de juniori fotbaliști de la Bucșoaia sau **„Tabăra tinerelor speranțe"**, cum i se spune în mod oficial, își consumă, zilele acestea, cea de-a doua ediție. Fenomenul (salutar, desigur) a debutat anul trecut, la inițiativa **Consiliului Național al Pionierilor și a Federației române de fotbal**, s-a perpetuat în acest an și tinde să devină o acțiune înscrisă permanent pe agenda de lucru a celor două instituții amintite.

Ghemuită între munții împăduriți, mîngîiată de rîul Suha care o străbate într-o margine, localitatea Bucșoaia, cu tabăra sa, oferă pionierilor sportivi cadrul tonifiant al unui loc ideal pentru destindere și activitate fizică. **Tabăra cuprinde 600 de pionieri, reprezentanți a 39 de județe și ai Municipiului București.** Durata ei este de două săptămîni, perioadă suficientă pentru disputarea unui turneu, al cărui clasament final va decide ordinea valorică a potențelor fotbalistice școlare de pe cuprinsul țării. Echipele, **40** la număr, formate din cîte 7 jucători, împărțite în 4 serii, susțin cîte două jocuri pe zi a cîte 40 de minute, pe 4 terenuri de dimensiuni reduse.

PROFESORII DE EDUCAȚIE FIZICA AU CEVA DE SPUS

Numărul mare al copiilor și programul sportiv comun reprezintă desigur un prilej de antrenament intensiv al copiilor ce iubesc fotbalul. Concentrarea lor într-un singur loc și în același timp oferă posibilități de depistare și îndrumare către cluburi și centre de copii ale unor elemente talentate care nu figurează încă pe listele de legitimări. Într-adevăr, din cei 600 de copii participanți, cel puțin jumătate au dovedit aptitudini reale pentru jocul de fotbal și poate proporția ar fi fost și mai fericită dacă selecția la nivel de județ ar fi fost mai bine dirijată. Profesorii de educație fizică, conducători de echipe, au acuzat însă caracterul vag al instrucțiunilor primite referitoare la plafonul de vîrstă și la criteriile de selecție. Însăși structura corpului didactic s-a dovedit pe alocuri necorespunzătoare. Trecînd peste faptul că puțini profesori aveau specialitatea fotbal, semnalăm doar prezența acelora care la școlile respective deschid catalogul la cu totul alte materii, cum ar fi fizica sau desenul. N-am putut trece cu vederea aceste aspecte, întrucît tabăra de la Bucșoaia este concepută și trebuie să fie, **o mare școală de fotbal, un laborator de creație**, un fel de uzină cu producție strict profilată. În condițiile acestea, absența maeștrilor, care pe lîngă observații ar mai avea și datoria inițierii și a retușurilor (antrenori prieeputi), diminuează din valoarea practică a reuniunii de la Bușoaia. **O bună parte din profesori au mărturisit că au așteptat de la această tabără prilejul de a deveni și ei elevii unor specialiști care să le recomande metode adecvate de antrenament, ușor de concretizat ulterior, în orele de educație fizică.** Au mai reclamat profesorii respectivi și ariditatea programului (fotbal în exclusivitate, nedublat suficient de activități secundare : spectacole, excursii, program de club, întîlniri cu fotbaliști de vază în activitate). Dar poate că aceste atribuții depășesc, ca sarcină și ca putere de muncă, pe cei trei reprezentanți ai Consiliului Național al Pionierilor, profesorii **Ilie Dănescu, Ion Stoișor** și **Vasile Lospa**, ocupați pînă peste cap cu organizarea turneului de care am pomenit.

PROTAGONIȘTII TABEREI

Cînd am părăsit tabăra, următoarele echipe rămăseseră să dispute ordinea primelor 8 locuri : reprezentativele județelor **Alba, Mureș, Prahova, Sălaj, Argeș, Satu Mare, Galați** și **Sibiu.**

Pionierii participau la turneu cu legitima plăcere și ambiție, legate de vîrsta copilăriei lor. În mod conștient, indiferenți la slăbiciunile organizatorice pe care le-am sesizat, copiii s-au angrenat în competiție sub impulsul obiectiv al dorinței de întîietate în lupta sportivă. De fapt, însă, acest turneu s-a născut din ideea de a li se oferi, prin joc, posibilități de afirmare. Cupe și diplome vor răsplăti echipa cîștigătoare, pe cel mai tehnic jucător, pe golgeter, echipa cea mai disciplinată. Cei mai buni vor fi îndrumați către fotbalul organizat. Lista de observație a comisiei tehnice a început să se umple cu nume de copii, din care facem publice, sîntem siguri, cu efect stimulatoriu, pe cele mai reprezentative : **Gh. Teodorescu** (Bacău), **Costel Robea** (Galați), **Frantz Wonerth** (Sibiu), **Emil Șerban** (Prahova), **Gh. Hurloi** (Cluj), **Florin Fulger** și **Marian Rodu** (Argeș), **Nicolae Stingă** (Mureș), **Valeriu Iorga** (București), **Mircea Drăghici** (Mehedinți).

Am remarcat, aproape la întîmplare, zece dintre cele mai îndreptățite speranțe de la Bucșoaia — 1969. Dacă peste ani, se vor realiza fotbalistic, fie și zece din cei 600 de participanți, înseamnă că „acțiunea Bucșoaia", nu se desfășoară în van.

ION CUPEN

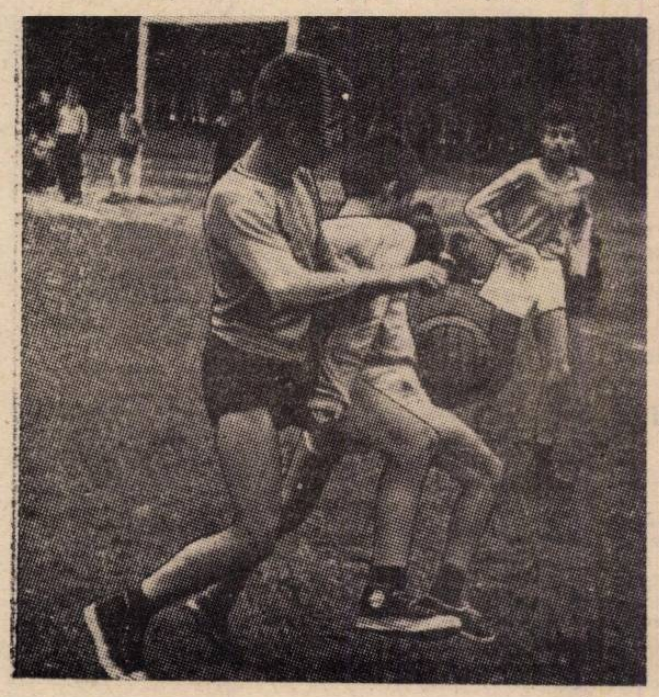

Fază dintr-un joc în tabăra de la Bucșoaia

arbitrul și...

„O NEDREPTATE FĂCUTĂ UNUIA ESTE O AMENINȚARE PENTRU TOȚI"
MONTESQUIEU

Conducătorul și antrenorul apar atunci cînd s-a simțit nevoia ca *JUCĂTORUL-ANTRENOR - CONDUCĂTOR* să fie degrevat de sarcinile care îl împiedicau să-și desfășoare activitatea de jucător pur — de obicei, jucătorul de bază al echipei.

Din această demultiplicare, în afară de jucător, apar în „nomenclatorul de funcții" al fotbalului două demnități noi: cea de conducător și cea de antrenor. La început, conducătorul și antrenorul și-au dedicat toată priceperea fotbalului, în mod dezinteresat. Ei îl stimează pe arbitru și de foarte puține ori au îndrăzneala să-l zdruncine autoritatea și prestigiul. Ei văd în arbitru pe exponentul echității și nu admit nici unui jucător să-l lezeze.

Cu timpul, însă, popularitatea fotbalului crește, spectatorii se înmulțesc vertiginos. În jurul „maidanului—teren" apare gardul înalt, pe coama căruia se așternrînduri tot mai multe de sîrmă ghimpată. Se imprimă petecul de hîrtie cu valoare nominală. Funcția de casier se transferă și în ghereta de lîngă stadion. Se instalează controlorul de bilete la intrare. O dată cu aceste importante modificări, seifurile încep să se umple. Setea de cîștig își face loc din ce în ce mai mult în viața fotbalistică.

Conducătorul și antrenorul devin funcții remunerate. În același timp raporturile lor cu arbitrul — pe care, la început, îl socoteau o autoritate în materie — se schimbă...

Mulți conducători — despre a căror mentalitate și comportare se pot scrie tomuri întregi — încep să abordeze „realismul". Ei nu țin seama că sîmbătă seara sau duminică dimineața arbitrul — om cu o condiție civică onestă — își ia valijoara cu „ustensile", dichisită ca ghiozdanul unui elev silitor și pleacă la drum renunțînd la plăcerea „week-end"-ului familial, și pornește animat de dorința de a-și face datoria ca orice om de bună credință. În clipa cînd pășește pe peronul gării de destinație, arbitrul este întîmpinat de *UN AMABIL EXPONENT AL OSPITALITĂȚII INTERESATE A GAZDELOR*, un ins care își oferă „banalele servicii" cu o receptivitate și o promptitudine pe care ar trebui să o invidieze și cel mai umil — să zicem — lucrător din comerț. În acest ins, descoperi, de multe ori, din păcate, pe însăși conducătorul direct interesat în rezultatele pe care le obține echipa, pe alte căi decît cele ale FAIR-PLAY-ului.

Dacă arbitrul acceptă beneficiul acestei ospitalități, atunci tot eșafodajul lui de cinste și de corectitudine se năruie. Și, desigur, în jocul pe care îl va conduce, va compensa (uneori, fără reticențe) eforturile și amabilitățile cu care este înconjurat, gratulînd echipa gazdă, prin cele mai bizare decizii, cu cele mai neînchipuite avantaje.

În cazul cînd arbitrul respinge „amabilitățile" — *FALSELE AMABILITĂȚI* — care i se oferă, direct, atunci conducătorul începe să acționeze prin intermediar : în mod subit, de exemplu, alimentația publică servește (arbitrului, firește) cele mai alese bucate culinare în schimbul unui „virament" făcut de... terți. În fine, dacă „amabilul" epuizează toate căile de a-și îndeplini „datoria" de amfitrion, cu o culanță vădit incomodată de refuz, atunci se retrage așteptînd cu resemnare jocul...

Cu ANTRENORII, dialogul relațional al arbitrului este scurt și adesea concis... Antrenorul obiectiv este deschis, comunicativ. Îl salută cu elocință pe arbitru și la începutul dar și la sfîrșitul jocului, indiferent de rezultatul pe care îl obține echipa sa. În schimb, cu antrenorul subiectiv, lucrurile se derulează altfel. El este cinic, vanitos. Nu acceptă niciodată eșecul. Întotdeauna acesta nu se datorește jucătorilor slabi pe care și-i alege sau procesului necorespunzător de antrenament care se desfășoară sub conducerea sa, ci arbitrului (și *NUMAI ARBITRULUI !*) căruia îi impută penaltiuri imaginare, comportare prea drastică față de echipa sa, părtinirea adversarului, goluri neacordate sau acordate neregulamentar etc. El vine la cabina arbitrilor la începutul jocului să-i ureze succes. Dacă are prilejul, nu omite să-i atragă insinuant atenția că de acel meci depinde cine știe ce... La sfîrșitul jocului, însă, uită să-și ia măcar rămas bun de la arbitru. De parcă ar fi el singurul vinovat de... succesul sau, chiar, insuccesul echipei sale !

CHIRIAC MANUSARIDE

2 ... conducătorii. antrenorii

CADRUL REAL AL INSTRUIRII

În mod obișnuit, atunci cînd se vorbește de problema instruirii, noțiunii în sine i se atribuie un înțeles mai restrîns, limitat aproape exclusiv la conținutul unor metode și unor mijloace de pregătire. În realitate însă, instruirea înseamnă ceva mai mult. Și acest ceva se referă, înainte de toate, la *asigurarea condițiilor materiale și organizatorice care să permită aplicarea, în procesul de pregătire, a principiilor de bază ale didacticii sportive*. Concret, este vorba de necesitatea respectării unui anumit cadru al instruirii, grație căruia posibilitățile reale ale sportivului sînt puse de acord cu sarcinile etapei corespunzătoare dezvoltării sale.

Terenul de fotbal, bazinul de înot, ringul de box, pista de atletism, poligonul sau patinoarul, reprezintă fiecare în parte un cadru regulamentar obligatoriu, în limitele căruia se poate desfășura întrecerea sportivă. În procesul instruirii însă, acest cadru apare mult mai complex, pentru că el este destinat să creeze nu numai imaginea reală a situației de concurs, ci să răspundă și unor cerințe didactice în virtutea cărora sportivul trebuie să fie capabil să acumuleze cunoștințe și să-și formeze deprinderi la nivelul vîrstei, al categoriei competiționale și obiectivelor de realizat în perspectivă.

În practica sportivă, cazurile de nerespectare a unui cadru real în procesul instruirii apar, din păcate, destul de frecvent în forme de manifestare de cele mai multe ori specifice fiecărei discipline sportive în parte. *Situațiile cele mai paradoxale și cu repercusiuni din cele mai dăunătoare pentru activitatea de performanță le întîlnim în procesul de instruire fotbalistică.* A ajuns astăzi ceva aproape obișnuit să vezi copii de 10—12 ani chinuindu-se să se întîlnească din cînd în cînd cu o minge mare și grea, în cadrul unui perimetru accesibil seniorilor, în timp ce aceștia își „desăvîrșesc" pregătirea tehnico-tactică la o miuță, pe mai puțin de o treime din terenul de joc, străduindu-se inutil și nefiresc să „perforeze" două portițe, imagine falsă a ceea ce de fapt trebuie să constituie ținta care dă un sens real eficacității.

Dacă ar fi să căutăm o explicație a acestei manifestări de inversare în procesul de instruire, vina ar cădea fără îndoială asupra unei practici greșite, ridicată la rangul de principiu, împotriva adevărului și considerată pe nedrept de unii o formă și un mijloc mai potrivit de organizare și desfășurare a pregătirii. Dar numai cine nu vrea, nu ar recunoaște că este mult mai natural să vezi copii jucînd într-un cadru accesibil posibilităților lor de efort și în același timp corespunzător dorinței firești de a se întîlni cît mai des cu mingea, iar pe cei mari — și în primul rînd pe seniori — antrenîndu-se în condiții cît mai apropiate de aspectul și cerințele jocului competițional.

A oferi celor mici terenuri de dimensiuni reduse înseamnă înainte de toate a le crea condițiile însușirii elementelor de bază ale tehnicii fotbalistice, printr-un contact cît mai des cu balonul pe un spațiu care favorizează dezvoltarea îndemînării specifice și în nici un caz a rezistenței. A impune celor mari să se pregătească în cadrul limitelor regulamentare ale spațiului de joc înseamnă în primul rînd a pune de acord volumul solicitărilor reale cu activitatea de perfecționare a deprinderilor tehnico-tactice corespunzătoare practicării fotbalului modern. *Miuța — jocul caracteristic copilăriei sportive — nu trebuie transformată la seniori într-un mijloc de instruire destinat să escamoteze sărăcia de idei a antrenorului și mici inerția în pregătire a jucătorilor.*

Vorbim destul de des de principiile instruirii, enunțăm teorii cu pretenții științifice dar, fără să ne dăm bine seama, ignorăm realități din cele mai simple, ne abatem de la reguli elementare care guvernează întreaga activitate de făurire a sportivului de performanță. Cu preocupări savante care parcă împing fotbalul în domeniul metafizic, uităm să-i asigurăm „sportului-rege" unul din elementele de bază ale unei dezvoltări normale și anume, *CADRUL NATURAL, FIRESC, AL DESFĂȘURĂRII PROCESULUI SĂU DE INSTRUIRE.* Și cine poate contesta faptul că nu și de aici își găsește explicația o anumită mediocritate a fotbalului nostru ?

MIHAI IONESCU

DOCUMENTAR — BARAJELE PENTRU DIVIZIA B

GRUPA BUCUREȘTI

6 iulie

Știința Bacău—I.M.U. Medgidia 1—0 (0—0)
Met. Tîrgoviște—Met. Plopeni 2—2 (1—1)

9 iulie

Met. Tîrgoviște—I.M.U. Medg. 3—2 (1—0)
Știința Bacău—Met. Plopeni 1—0 (1—1)

13 iulie

Met. Tîrgoviște—Știința Bacău 5—0 (1—0)
Metalul Plopeni—I.M.U. Medg. 2—2 (1—0)

CLASAMENT

1. MET. TÎRGOVIȘTE	3	2	1	0	10—4	5
2. ȘTIINȚA BACĂU	3	2	0	1	2—5	4
3. Metalul Plopeni	3	0	2	1	4—5	2
4. I.M.U. Medgidia	3	0	1	2	4—6	1

GRUPA CLUJ

6 iulie

Min. Anina—Olimpia S. Mare 2—2 (1—1)
Chim. Făgăraș—Știința Petr. 2—2 (1—2)

9 iulie

Olimpia S.M.—Chim. Făgăraș 3—2 (1—0)
Minerul Anina—Știința Petr. 1—0 (1—0)

13 iulie

Min. Anina—Chim. Făgăraș 1—1 (0—1)
Olimpia S. M.—Știința Petr. 2—0 (0—0)

CLASAMENT

1. OLIMPIA S. MARE	3	2	1	0	7—4	5
2. MINERUL ANINA	3	1	2	0	4—3	4
3. Chimia Făgăraș	3	0	2	1	5—6	2
4. Știința Petroșani	3	0	1	2	2—5	1